

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” Máté 7,12

Találkozások

A visszatekintés olykor hasznos is lehet. Hátha a mostani Tükör ezen keresztül teljesíti a feladatát: többeket elindít a cigányok felé! A lap nyolc évvel ezelőtti indításakor több olyan „érzékenyítő” cikk jelent meg, amivel szerettük volna megalapozni a lap létjogosultságát, küldetését: sokakat felszabadítani a cigányok közti szolgálatra. Ilyen megfontolásból jelenik meg most egy hasonló irányultságú írás. A közelmúltban fejlődésváltozás is történt. Az új fejléc értelmezését folytatjuk. Reménységünk szerint a két cikk találkozása találkozik az Úr akaratával és találkozik az olvasók jó tetszésével, egyetértésével is...

Mi közöm nekem a cigányokhoz?

Kedves magyar keresztény testvérem, tégy egy próbát: mit mondanak közösségekben a barátaid, ha felveted nekik, hogy menjünk el a cigányok közé segíteni nekik, mert legtöbbször hátrányos helyzetben vannak képzettségben, gazdasági, egészségi téren, valamint az Ige ismeretében és gyakorlásában is.

Lehet, nem a cím szerinti mondatot választják, de a jelentése valószínűleg hasonló lesz. Azok mentségére, akik megpróbálták, de elfáradtak, rögtön elismerem, hogy a szolgálathoz befektetett idő és energia gyakran nem jár eredménnyel. Persze Jézus parancsa nincs eredményhez kötve: „Menjetekek el tehát, tegyetekek tanítvánnyá minden népet” (Mt 28,19a)

Mi magyarok úgy gondolkodunk, hogy „a minden nép” az messze van, oda a miszisionáriusok mennek, és abból kevés van, nekünk van itthon elég hitetlen magyar is. Igaz, nem lehetünk mindannyian miszisionáriusok, találunk indoklást is: nem tudunk idegen nyelveket, nincs olyan támogatói kultúra a magyar kereszténységben, mint egyes gazdagabb nyugati államokban vagy Dél-Koreában stb. A cigányok esetében azonban a felsorolt érvek nem működnek: nyelvet nem kell tanulnunk, messzire nem kell utaznunk, sőt még sok pénzre sem lenne szükségünk ahhoz, hogy Jézus missziói parancsát betöltsük egy lassan milliós nagyságú nép felé.

Legtöbbször annyira elkerüljük őket, hogy az Úr kérdésére: „Hol van Ábel, a testvéred?” Kainnal ezt felelünk: „Nem tudom! Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?” (1Móz 4,9), vagy: „Mi közöm nekem a cigányokhoz?”

Csak mondom, hogy van. A gyermekeinknek és unokáinknak még több lesz. Nekik nem lesz mindegy, hogy 30 év múlva a Magyarország lakosságának körülbelül felét alkotó cigányság a maihoz hasonló gazdasági, kulturális és szellemi állapotban lesz, an-

nak minden várható következményével, vagy Krisztus tanítványaiává válnak, és ezért társadalmi szempontból is sokkal előnyösebb állapotba kerülnek. Ez csak az önző földi érdek, de a missziós parancs ennél tovább mutat: itt van a küszöböd előtt egy nép, melyre Krisztus vár a mennyben. Rajtad is múlik, hogy odakerülnek-e!

Mit tehetsz? Ismerd meg őket közelebbről! Éld bele magad, hogy te is megszülethetnél volna egy cigány családban. Mit éreznél és mit tennél akkor? Mit tehetsz most egyetlen cigány gyermek érdekében? Isten az ő népét is így emlékezteti: „mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban” (1Móz 23,9b). Mi is elfelejtettük már, hogy ezer éve mi is jövevények voltunk ezen a földön, aztán a tatár, török, német és orosz is gyakran földönfutóvá tette népünket. Kárpátaljai magyarjainkat látogatva magam is átéreztem, hogy milyen szerencsések vagyunk mi a határon innen. „Mert a szegények nem fogynak el a földről; ezért megparancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő elesett és szegény testvéredhez” (2Móz 15,11).

Igen, a krisztusi „tanítvánnyá tételnek” és a társadalmi – szociális, oktatási, egészségügyi és kulturális – tevékenységnek együtt kell járnia. Ebben a mai időben a hívőknek nagy lehetőség adatott. Olyan nagy, amelyet korábban el sem tudtunk képzelni, és ezért felkészületlenül is ért minket. Tízezerrel kaptuk meg az óvodás, iskolás gyermekeket az egyházi iskolákban, hasonlóképpen a szociális és egészségügyi ellátásra szoruló honfitársainkat is több száz intézményben. Kialtó szükség van hívő védőnőre, óvodapedagógusra, pedagógusra, pszichológusra, orvosra, ápolóra. Fiainkat, lányainkat biztatnunk kell, hogy a lelki munkát olyan előnyös helyzetben tudják folytatni, amit a mi fiatal korunkban álmodni sem mertünk. Minket

annak idején közel sem engedtek a fiatalokhoz, nehogy elmondjuk nekik az evangéliumot. Most pedig tízezerrel tanulnak diákok az egyházi fenntartású oktatási intézményekben, ahol a pedagógusok szabadon hirdethetik a Krisztust, van mód arra is, hogy a szavainkat az életünkkel naponta alátámasszuk. Sajnos alig van újjászületett hívő szakember az intézményeinkben. Miért nem mennek a hívő fiatalok tanári pályára? Miért nem mennek fiaink és leányaink a keresztény fenntartású időszothonokba orvosként, ápolóként, szociális munkásként? Lehet, fanyalgunk, hogy miért vettek át az egyházak intézményeket, ha nincs elég hívő szakemberük?! Igen, kritizálni is lehet, de most előttünk a pálya. Ma is vannak szép számmal fiatalok, akik lázasan keresik, hogy mit tehetnének Jézusért. Mondjuk el nekik, hogy sokan várják őket cigányok és nem cigányok az iskoláinkban és otthonainkban!

Csak a baptista iskolákban tanul körülbelül 5000-7000 cigány diák. Micsoda lehetőség!!! Persze tapasztalatból tudom, hogy micsoda próbatétel!!! Gyakran sirtam együtt iskolai tanítókkal, akik nem ismerték Jézus erejét és kétségbe esve beszéltek el azokat a számukra megoldhatatlan helyzeteket, amelyek nap mint nap ismétlődtek. Ezért is kell kérnünk az Atyát: „küldj munkásokat!” Ha gyermekeink meghallják a hívő szót, és lesznek gyakorló hívő emberekből álló tantestületek és hívő cigány családokból származó tanulók, majd tanítók, akkor kezdődhet egy új korszak Magyarországon.

Amíg sok családban természetes, hogy az apuka és a tini fiúk és a lányok börtönben töltik az idejük jelentős részét, addig a tanítók joggal mutogatnak a szülőkre, akik viszont az iskolától várják, hogy megneveljék a gyermekeiket. Hol tudjuk feltörni a lefelé húzó generációs kört? Hála Istennek,

sok gyülekezet áldozatosan foglalkozik a cigány gyermekekkel, de 15 éves koruk körül mintha nem tudnánk elég vonzóvá tenni számukra a hitéletet, a megtartó gyülekezetet. Mások Isten hívására a börtönökben hirdetik az igét, és vannak csodálatos eredmények. De amikor szabadulnak, nem vagyunk eléggé résen a lelki segítséggel, hogy meggyökerezzenek. Azután ha a tanárok között többen képviselnék Jézust, és egyre több tanár ismerné meg őt... A várandós anyák is több támogatást tudnának fogadni, mint amennyit ma tudunk nyújtani. A megtért cigány férfiak előtt jó volna feltárni a szolgálati lehetőségeket tanítással és bátorítással. Nem hagyhatjuk ki egyik csoportot sem, csak egyszerre lehet haladni, az evan-

géliumra egyaránt szükségük van a családoknak, a gyerekeknek, a fiataloknak és a pedagógusoknak is.

Ezzel párhuzamosan nekünk hívőknek a cigányság gazdasági, egészségügyi és kulturális segítségében is részt kell vennünk. Ehhez kellene a hazai misszionáriusok. Ők honnan fognak előjönni, ha nem a mai hívó gyülekezetekből? Sőt, most téged szólít Isten hangja: „az Úr szavát hallottam, amint ezt kérdezi: *Kit küldjek el, ki lesz a követünk? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!*” (Ézs 6,8) Ha Ézsaiással együtt te is vállald a küldetést az alkatmatlanságod ellenére, Isten megszentel téged is, hogy alkalmas légy.

Igen, Uram, megyek, de mit tegyek? Sok évvel ezelőtt én is feltettem ezt a kérdést az

Úrnak. Akkor ezt az igét kaptam: „*Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem*” (Mt 10,40). Megértettem, hogy ha elindulok, mint a tanítványok elindultak, és betérek egy házhoz, vagy az iskolában elbeszélgetek egy cigány fiatalal, akkor érvénybe lép az, hogy akik befogadnak engem, az Úr Jézust és az Atyát is befogadják. A cigányok ezen a ponton nyitottak. Ha alázattal betérsz hozzájuk, ezzel kifejezed, hogy be- és elfogadod őket, akkor ők is be- és elfogadnak téged. Ha elfogadod a vendégszeretetüket, számíthatsz rá, hogy befogadnak, és az Úr Jézus ígérete szerint, veled együtt őt is befogadják.

Dr. Kovács J. Géza

Tükörkép

Egy tükörképben benne lehet az örömünk, a fájdalomunk, a boldogságunk, az elkeseredettségünk – érzelmeink skálájának teljes palettája. Ha egy tiszta tükörbe nézünk, akkor első sorban saját magunkat látjuk, annak minden tisztaságával, pőreségével és egyszerűségével együtt. Mégis, a tükörből visszanező arc több annál, amit mi, emberek fizikailag érzékelni tudunk, hiszen onnan nemcsak mi, hanem Isten néz vissza ránk, aki minden embert a saját képmására alkotott.

No, de hogyan néz ki Isten, ha mindannyian különbözőek vagyunk? Tehetjük fel a nem is annyira költői kérdést. Történelmünk folyamán rengeteg művész próbálta ábrázolni a világ teremtőjét, és annak eldöntése, hogy melyik áll közelebb a valósághoz, legyen a műértők és a teológusprofesszorok dolga. Ami engem illet, úgy gondolom, Isten isteni mivoltának vajmi kevés köze van ahhoz, hogy hogyan képzeljük el őt, sokkal fontosabb az egész életünkre vonatkozó, Bibliában kijelentett üzenete.

A mi istenarcúságunk azzal válik láthatóvá mások számára, ha meghalljuk a Szentírás szavait és cselekedjük az Úr akaratát – mind egy, honnan jöttünk, kik vagyunk, hogyan

nézünk ki, vagy mit gondolnak rólunk mások. Jakab is erre buzdít minket levelében: „*Mert ha valaki csak hallgatja az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát.*” (Jak 1,23). A szerző a „szabadság tökéletes törvényének” nevezi a Biblia szavait, melybe beletekintve annak „tevékeny megvalósítói lehetünk” – míg a képmásunkat egy idő után hajlamosak lehetünk elfelejteni.

Noha tükörbe nézni nem árt minden nap, a Bibliát tanulmányozni nem hogy nem árt,

hanem ajánlatos: így ismerhetjük meg igazán önmagunkat és Isten életünkre készített teremtését. Ezáltal megszabadulhatunk a mások által ránk aggatott címkéktől, és többé nem az lesz a fontos az életünkben, hogy magyarok, cigányok vagy magyar cigányok vagyunk-e, hogy milyen súlyokat cipelünk a puttyunkban, hanem az, hogy mi mindannyian egyek vagyunk Jézus Krisztusban. Ennek felismerésében igyekszik támaszt nyújtani időről időre ez a kiadvány is – éljünk vele!

Dezső Attila

Meghívás a VI. Protestáns Cigánymissziós Konferenciára

A korábbiaktól eltérően, de idén is rendezzük a Protestáns Cigánymissziós Konferenciát. Sajnos a COVID19 okozta járványhelyzet nem teszi lehetővé az öt protestáns egyház – baptista, evangélikus, metodista, pünkösdi és református – cigánymissziói és a Cigány Módszertani és Kutató Központ által szervezett konferencia fizikai megvalósulását, a személyes találkozást, viszont várunk az online térbe minden kedves érdeklődő testvért. Ezúttal sem földrajzi távolságok, sem épület befogadóképessége nem lehet akadály a részvételben, becsatlakozhat bárki, cigány és nem cigány testvér, aki szomszajzik az Úr igéjére, vágyik dicsőítésre, bizonyágtételekre, közös imára és buzdításra.

A VI. Protestáns Cigánymissziós Konferenciára 2021. március 6-án lesz, a vetítés 10.00 órai kezdéssel indul a **a Reményhír YouTube csatornán: [youtube.com/remenyfilmek](https://www.youtube.com/remenyfilmek)**. A konferencia címe: **Imádság krízisben**. Ebben a témában láthatunk és hallhatunk imákat, dicsőítő énekeket, bizonyágtételeket és bátorító igei gondolatokat cigány testvéreink tolmácsolásában.

Ez a találkozó a cigánymissziók egyik legfontosabb, legtöbb embert megszólító eseménye. Az előző öt konferencián is szabadon alkottak egy közösséget cigányok és nem cigányok. Az összefogás hatással van sokak életére, az egész társadalom javát és Isten országának építését szolgálja.

Szeretettel várjuk a testvéreket a VI. Protestáns Cigánymissziós Konferenciára!

Kedves Olvasó!

A Tükör eddigi számai az interneten a www.cimok.hu weboldalon érhetőek el.

Köszönettel fogadjuk észrevételeiket, javaslataikat az info@cimok.hu címen. Hálásak vagyunk, ha ezzel is segítik a cigánymisszió ügyének előmozdítását.